

Arrest

nr. 117 451 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X en hun meerderjarig kind X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 3 juni 2013 en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielloozer (bijlagen 13quinquies) van 18 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die *loco* advocaat D. & N. LENTZ ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op 24 augustus 2009 een asielaanvraag indienen. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat de verzoekers op 17 augustus 2009 reeds een asielaanvraag hebben ingediend in Polen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) verzocht de Poolse autoriteiten op 27 oktober 2009 om de overname van verzoekers. De bevoegde Poolse autoriteiten verklaarden zich op 30 oktober 2009 expliciet akkoord met de overname van verzoekers.

1.3. Op 23 september 2009 dienen de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.4. Op 22 februari 2010 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt.

1.5. Op 22 februari 2010 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.6. De verzoekers dienen tegen deze beslissingen van 22 februari 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt deze beroepen bij de arresten nr. 47.300 en 47.315 van 20 augustus 2010.

1.7. Op 6 april 2010 dienen de verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.8. Op 7 februari 2011 dienen de verzoekers tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 61.877 van 20 mei 2011 verwerpt de Raad dit beroep.

1.9. Op 9 maart 2011 dienen de verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.10. Op 19 april 2011 dienen de verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 19 mei 2011 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.11. Op 15 juli 2011 dienen de verzoekers tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 67.803 van 3 oktober 2011 vernietigt de Raad de beslissing van 19 mei 2011.

1.12. Op 23 november 2011 weigert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 december 2011 dienen de verzoekers tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 75.607 van 21 februari 2012 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. Op 27 februari 2012 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekers beslissingen tot afgifte van een bevel om grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.14. Op 28 maart 2012 dienen de verzoekers tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 81.177 van 14 mei 2012 verwerpt de Raad dit beroep.

1.15. Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag van 19 april 2011 onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 10 juni 2013 ter kennis gebracht wordt.

1.16. Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste en de tweede verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13^{quinquies}). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of

geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 31.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkenen leggen in de aanvraag dd. 19.04.2011 een (ongedateerd) document voor. Dit document is echter on- volledig aangezien de tweede pagina ontbreekt. Gezien de onvolledigheid en dus het gebrek aan relevante medische informatie, kan dit document niet beschouwd worden als een standaard medisch getuigschrift. Er kan met dit document dan ook geen rekening gehouden worden.

In de aanvulling dd. 13.02.2012, die de initiële aanvraag dd. 19.04.2011 vervoegde, legt betrokkene tevens een (ongedateerd) document voor. Dit document is echter onvolledig aangezien de tweede pagina ontbreekt. Gezien de onvolledigheid en dus het gebrek aan relevante medische informatie, kan dit document niet beschouwd worden als een standaard medisch getuigschrift. Er kan met dit document dan ook geen rekening gehouden worden.

In de aanvulling dd. 13.02.2012, die de initiële aanvraag dd. 19.04.2011 vervoegde, leggen betrokkenen medische attesten voor op naam van Z.M. Deze laatste kunnen echter niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van Z.M. eveneens in overweging zouden genomen worden.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Op 21/02/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

De motieven van de derde bestreden beslissing luiden als volgt:

“Op 21/02/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorafgaandelijk een exceptie houdende de onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Er bestaat onvoldoende samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, zodat het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing. (RVV AV nr. 112.576)

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 3 juni 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 18 juni 2013 (bijlage 13quinquies). Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de asielpcedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 18 juni 2013 (bijlagen 13quinquies) zijn vervolgbeslissingen van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij hun asielaanvragen negatief werden beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in die bevelen zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en niet artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop deze bevelen zijn gestoeld.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de bestreden beslissing, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit oud artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Verzoekers betwisten geenszins dat hun asielaanvragen definitief werden beëindigd.

Deze bevelen zijn evenwel geen vervolgbeslissingen van de huidige bestreden beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd wordt. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat de bestreden beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 3 juni 2013 genomen werd en op 10 juni 2013 voor kennisname werd ondertekend door de verzoekers, daar waar de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen op 18 juni 2013. Het bestuur gaf verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van de bevelen, met name: *“Op 21 februari 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen”*.

Ter terechtzitting volhardt de raadsman van de verzoekende partij in zijn verzoekschrift.

Verzoekers betwisten echter niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en dat ze afzonderlijk werden betekend met vermelding van de beroepsmogelijkheid. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens moeten ten aanzien van

enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing andere feitelijke gegevens in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen worden opgelost. *In casu* werd met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen en de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet mogelijks een gevolg kan hebben voor het verder bestaan van de tweede en derde bestreden beslissing, zonder dat het evenwel een gevolg heeft voor de inhoud van de tweede en de derde bestreden beslissing, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde beslissing te aanvaarden.

Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13*quinq*ues) en de beslissing van 15 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel onvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 3 et 13 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales du 4 novembre 1950, approuvée par la loi du 13 mai 1955, de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, des articles 9ter et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que des principes de bonne administration et de minutie.

- *Premier grief.*

Le médecin adverse conclut à ce que la pathologie dont souffre le requérant ne présente pas de menace directe, sans même l'avoir entendu ni examiné.

Cette absence d'examen affecte l'effectivité de la procédure, ce qui a été dénoncé par la Cour Européenne des droits de l'Homme (arrêt Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, 20/12/11, n°10486/10). Cette jurisprudence s'applique par identité de motifs au présent cas (violation des articles 3 et 13 CEDH). D'autant que la Cour de Justice de l'Union Européenne a récemment jugé que l'article 41 de la Charte comporte le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre et que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale (C.J.U.E., 22 novembre 2012, C- 277/11). Il ressort de cet arrêt (dans lequel était en cause comme ici la protection subsidiaire) que l'absence d'examen du requérant par le fonctionnaire médecin, pour apprécier la gravité de la pathologie, contrevient à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, qui est d'application générale. Et il ne pourrait être soutenu que le présent recours permettrait de pallier aux carences dénoncées ci-dessus, Votre Conseil ne disposant de compétence d'instruction ni de réformation.

- *Deuxième grief*

La partie adverse soutient que « la constatation du défaut évident et manifeste d'un tel risque actuel et grave pour la santé suffit largement à exclure la condition d'application de l'article 9 §1er et de l'article 3 de la CEDH ».

Or, suivant l'article 9ter : « L'étranger qui séjourne en Belgique qui démontre son identité conformément au §2 et qui souffre d'une maladie telle qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne, peut demander l'autorisation de séjourner dans le Royaume auprès du ministre ou son délégué ».

Contrairement à la décision adverse, il ne suffit pas, pour exclure une maladie du champ d'application des articles 9ter de la loi et 3 CEDH, qu'elle ne présente pas de risque grave et actuel, ce risque pouvant parfaitement survenir dans le pays d'origine lorsqu'il n'y existe aucun traitement adéquat, ce que les requérants soutenaient dans leur demande.

La partie adverse méconnaît ces deux dispositions à défaut de vérifier et démontrer qu'il existe un traitement adéquat à la pathologie des requérants dans le pays d'origine (dans ce sens, CCE, arrêts n° 92203 du 10.12.2012 et n° 98022 du 28.02.2013).

Par ailleurs, la partie adverse affirme qu'«il n'est pas seulement déterminant qu'aucun traitement n'est disponible dans le pays d'origine,... l'on doit également se trouver en présence d'un état de santé critique ou un pronostic vital qui peut être engagé à court terme, de sorte que, la constatation du défaut actuel évident et manifeste d'un tel risque actuel et grave pour la santé suffit largement à exclure la condition d'application de l'article 9§1 [sic] et de l'article 3 de la CEDH ».

Cette affirmation revient à nier purement et simplement la distinction que le texte de l'article 9ter fait entre les trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine, soit :

- celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;
- celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;
- celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.

Dans ce sens, arrêt n°92.258 du 27 novembre 2012.

Ce n'est pas parce que la partie adverse considère que la maladie des requérants ne présente pas actuellement un stade avancé, critique voir terminal ou vital qu'en cas de retour les requérants ne risquent pas d'être soumis à des traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 CEDH comme cela ressort des certificats médicaux type annexe à la demande 9ter.

- Troisième grief

Suivant l'article 9ter §3.4° dont la décision fait application, la partie adverse peut déclarer la demande irrecevable :

« 4° lorsque le fonctionnaire médecin ou le médecin désigné par le ministre ou son délégué, vise au § 1 , alinéa 5, constate dans un avis que la maladie ne répond manifestement pas à une maladie visée au § 1er, alinéa 1er, qui peut donner lieu à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le Royaume ».

La maladie visée au §1er étant «r une maladie telle qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne ».

Est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires (par analogie avec l'article 52 ancien de la loi : Conseil d'Etat arrêts 49.972 du 27.10.1994 et 50.421 du 25.11.1994).

En l'espèce, il est erroné d'affirmer que la maladie dont souffrent les requérants n'est manifestement pas une maladie visée au §1er, alinéa 1er : non seulement, comme expose ci -avant, en cas de retour, Madame et Monsieur Z. seraient soumis à des traitements inhumains et dégradants mais en plus, affirmer que la pathologie dont souffrent les requérants ne présente pas un stade avancé, critique voire un risque vital est constitutif d'erreur manifeste et méconnaît la notion de maladie visée au §1 de l'article 9ter : ils ont produit plusieurs certificats médicaux à l'appui de la demande. Dans le certificat médical annexé à la demande 9ter, le Dr. A. insiste sur le fait que la patiente souffre d'une maladie qui comporte un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de subir un traitement inhumain ou dégradant s'il n'existe pas de traitement adéquat ou soins dans son pays. Il insiste également sur le fait qu'en cas d'arrêt de traitement il y aura une aggravation de symptômes. Enfin, il déclare qu'un suivi psychiatrique est indispensable. Il en va de même pour Monsieur Z. Le Dr. A. confirme l'état anxio-dépressif majeur chronique, accompagné d'un trouble anxieux de type état de stress post-traumatique encore dans une attestation du 30 mai 2013.

- Quatrième grief

Pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier. Cette obligation découle du principe de prudence, appelé aussi « devoir de minutie » (arrêt n° 190.517 du 16 février 2009 et 216.987 du 21 décembre 2011).

Même dans le cas où l'administration possède un pouvoir discrétionnaire étendu dans le cadre de l'évaluation du fondement d'une demande 9ter, elle ne peut pour autant être dispensée de prendre tous les éléments en considération et de les examiner concrètement.

In casu, Madame Z. a introduit sa demande d'autorisation de séjour le 19 avril 2011. Lors de l'introduction de sa demande d'autorisation de séjour, Madame a déposé deux certificats du Docteur B. du 05/02/2010. Madame a ensuite complété sa demande à plusieurs reprises. En effet, un complètement à sa demande a été envoyé le 13/2/2012, le 18/4/2012 ainsi que le 31/7/2012. Madame annexe également aujourd'hui une attestation du Docteur A. datant du 30/05/2013 (pièce 4). Les certificats déposés en complément de sa demande sont à chaque fois complets. En effet, le médecin explique l'historique médical, le diagnostic ainsi que le degré de gravité de la maladie, le traitement

actuel, les conséquences et les complications en cas d'arrêt de traitement, l'évolution et pronostic de la pathologie ainsi que les besoins spécifiques en matière de suivi médical.

Pourtant, dans la décision, la partie adverse prétend d'une part que la demande a été actualisée seulement en date du 13.02.2012 et d'autre part que le certificat médical type n'est pas complet. Or, le certificat médical type contient toutes les informations nécessaires afin de prendre une décision adéquate. De plus, un complément à la demande a été deux autres fois envoyé alors que la partie adverse n'y fait absolument pas référence dans sa décision et donc ne tient absolument pas compte de ces documents pour prendre sa décision. Pourtant ces certificats médicaux types envoyés par la suite en complément permettent de pallier l'éventuelle absence d'une page d'un certificat précédent.

De plus, si la partie adverse jugeait qu'un certificat médical type n'était pas complet elle devait le faire savoir aux requérants. S'il était avéré, comme le prétend la partie adverse que le dossier médical des requérants étaient incomplet, il revenait à la partie adverse de requérir plus de renseignements à ce sujet. Enfin Monsieur Z. a toujours été mentionné en tant demandeur d'autorisation de séjour pour motifs médicaux.

La partie adverse n'a pas pris en considération les certificats envoyés en complément. Elle n'a pas non plus pris en considération le certificat type annexé à la demande alors que celui-ci est complet. Il ne peut fonder l'irrecevabilité de la demande.

Dès lors, la décision qui rejette la demande pour irrecevabilité en se fondant sur

L'absence d'une page du certificat type alors que la partie adverse ne l'a pas fait remarqué aux requérants et que d'autres certificats type ont été envoyés mais n'ont pas été pris en considération, est constitutive d'erreur manifeste, n'est pas adéquatement motivée et méconnaît l'article 9ter.

- *Cinquième grief*

Il ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 ayant inséré l'article 9ter précité dans la loi du 15 décembre 1980, que le « traitement adéquat » mentionne dans cette disposition vise « un traitement approprié et suffisamment accessible dans le pays d'origine ou de séjour », et que l'examen de cette question doit se faire « au cas par cas, en tenant compte de la situation individuelle du demandeur » (Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Exposé des motifs, Doc. Parl., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/01, p.35 ; voir également : «Rapport, Doc. parl., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/08, p.9).

Il en résulte que pour être « adéquats » au sens de l'article 9 ter précité les traitements existant dans le pays d'origine ou de résidence du demandeur doivent être non seulement « appropriés » à la pathologie concernée, mais également « suffisamment accessibles » à l'intéressé dont la situation individuelle doit être prise en compte lors de l'examen de la demande» (C.C.E. n° 54648 20 janvier 2011 ; C.C.E. n 48809 du 30 septembre 2010).

La documentation disponible indique clairement qu'un retour de Madame et Monsieur Z. en russie mettra un terme à leur suivi médical et provoquera dans leur chef un traitement prohibé par l'article 3 CEDH :

- *Les requérants se réfèrent au rapport joint en annexe : Tchétchénie: traitement des PTSD - Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR (pièce 5)"*

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3. De eerste bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.4. *In casu* steunt de eerste bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en verwijst het naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 maart 2013. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing erin dat de ziekte van de eerste verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

3.5. Uit het administratief dossier en de eerste bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 31 mei 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoeningen in hoofde van eerste verzoekster. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.04.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 08.04.2013 en de medische stukken d.d. 25.02.2010, 19.03.2010, 10.06.2010, 26.10.2010, 10.01.2011, 19.12.2011, 15.03.2012, 21.06.2012 en 21.09.2012 blijkt dat de beschreven anxio-depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de eerste bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van die beslissing.

3.6. De Raad wijst de verzoeker erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer. (Zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, *Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: "De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt."*)

3.7. In een eerste onderdeel van het middel voeren de verzoekers aan dat de ambtenaar-geneesheer tot zijn besluit gekomen is zonder de verzoeker te onderzoeken en wijzen op het hoorrecht. Verzoekers voeren in een vierde onderdeel aan dat de gemachtigde alle elementen van de zaak in overweging moet nemen. De ingediende standaard medische attesten bevatten volgens hen alle nodige informatie en indien dit niet het geval zou zijn dient de gemachtigde de verzoekers hiervan op de hoogte te brengen. Bovendien werd volgens verzoekers geen rekening gehouden met twee aanvullingen op het medisch dossier.

3.8. De Raad wijst erop dat uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt dus vooreerst bij de aanvrager – het is aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen om de nodige documenten aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de aanvrager aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

In casu dient dan ook te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De Raad benadrukt dat waar de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel, *quod in casu*, er op gewezen dient te worden dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad benadrukt *in casu* dat de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de verzoekers gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikken om tot een oordeel te komen.

Het kwam verzoekers aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en het komt verzoekers toe om bij het aanvragen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan te tonen dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Wanneer blijkt dat bepaalde ingediende medische stukken onvolledig zijn, is het dan ook niet aan de gemachtigde om de verzoekers hiervan op de hoogte te brengen. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat de verzoekers zelf tot op het ogenblik van de bestreden beslissing de mogelijkheid hadden om aan hun dossier alle gegevens en stukken toe te voegen die ze

nuttig achten. Bovendien tonen de verzoekers niet concreet aan welke elementen door de gemachtigde niet in aanmerking genomen werden.

3.9. Verzoekers voeren verder aan dat de gemachtigde geen rekening gehouden heeft met de aanvullingen die verzonden werden op 18 april 2012 en 31 juli 2012. Uit het administratief dossier, waarin beide genoemde aanvullingen zich bevinden, blijkt dat deze slaan op enerzijds een medisch getuigschrift van 15 maart 2012 en anderzijds een attest van 21 juni 2012. De Raad stelt vast dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 31 mei 2013 vermeldt: *“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 08.04.2013 en de medische stukken d.d. 25.02.2010, 19.03.2010, 10.06.2010, 26.10.2010, 10.01.2011, 19.12.2011, 15.03.2012, 21.06.2012 en 21.09.2012 blijkt dat de beschreven anxio-depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.”* Hieruit blijkt dat de door de verzoekers opgestuurde stukken van 15 maart 2012 en 21 juni 2012, waarop de aanvullingen van 18 april 2012 en 31 juli 2012 slaan, wel degelijk door de ambtenaar-geneesheer onderzocht werden en in overweging genomen werden bij het opstellen van zijn advies.

Hieruit blijkt eveneens dat de ambtenaar-geneesheer het bij de aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift van 8 april 2011 heeft onderzocht. Waar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 31 mei 2013 weliswaar *“het standaard medisch getuigschrift d.d. 08.04.2013”* vermeldt, merkt de Raad op dat dit een materiële vergissing betreft. Verzoekers tonen niet aan hun belangen door deze vergissing geschaad werden. Het betoog van verzoekers als zou de gemachtigde geen rekening gehouden hebben met beide aanvullingen of met het standaard medisch getuigschrift van 8 april 2011 mist dan ook feitelijke grondslag.

3.10. Waar verzoekers lijken te betogen dat de ambtenaar-geneesheer eerste verzoekster had moeten onderzoeken, merkt de Raad op dat de gemachtigde niet verplicht is om een vreemdeling die verzoekt om op basis van gezondheidsredenen tot een verblijf gemachtigd te worden steeds aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen.

Daargelaten de vraag of verzoekers gehoord dienden te worden door de gemachtigde alvorens de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de onontvankelijk verklaring, leidt. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39)

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekers *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hadden kunnen beïnvloeden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)

Waar de verzoekers de schending aanvoeren van het hoorrecht zoals bepaald in het artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers zich beperken tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest zonder te concretiseren welke specifieke omstandigheden ze dan wel zouden hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name de ontvankelijk verklaring van de aanvraag. Verzoekers beperken zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

3.11. Verzoekers stellen in een tweede onderdeel van het middel dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een onderscheid maakt tussen drie soorten ziektes, maar dat de gemachtigde in de bestreden beslissing verzuimd heeft te onderzoeken of er een risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er in het land van herkomst geen adequate behandeling is. Verzoekers betwisten in een derde onderdeel ook dat de ziekte kennelijk geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, §1, 1° van de vreemdelingenwet, aangezien er zich bij stopzetting van de behandeling een verergering van de situatie zou voordoen en psychiatrische opvolging noodzakelijk is.

3.12. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 31 mei 2013 blijkt dat deze het standaard medisch getuigschrift van 8 april 2013 en de verschillende medische stukken van de verzoekers heeft onderzocht en tot het besluit is gekomen dat *“de beschreven anxio-depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”*

Waar verzoekers aanvoeren dat het niet is omdat de gemachtigde oordeelt dat de ziekte van de eerste verzoekster geen ernstig en actueel risico vormt, dat de verzoekers geen risico lopen op een onmenselijke behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst, lijken ze dan ook voorbij te gaan aan de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 31 mei 2013 en van de eerste bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die levensbedreigend zijn, betwisten noch weerleggen verzoekers op ernstige en concrete wijze de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat eerste verzoeksters aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf spontaan in gunstige zin evolueert, en dat de behandeling door psychofarmaca niet essentieel is. Hij concludeerde dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Daar door de ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat een medische behandeling voor de mentale aandoening waaraan eerste verzoekster lijdt niet echt vereist is, diende geen verder onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoening in Rusland.

3.13. Nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 31 mei 2013 blijkt dat de ziekte van eerste verzoekster ook spontaan in gunstige zin zal evolueren, ziet de Raad niet in welk belang verzoekers hebben bij het middel waarin gesteld wordt dat er een verergering van de symptomen zal optreden bij het stopzetten van de behandeling. Waar verzoekers aanvoeren dat uit het bij hun aanvraag gevoegde medisch attest, geschreven door dr. A.A. op 25 februari 2010, blijkt dat psychiatrische opvolging onontbeerlijk is, stelt de Raad bovendien vast dat hetzelfde attest stelt dat deze behandeling slechts enkele maanden duurt, waardoor het aannemelijk is dat deze op het moment van het medisch attest van de ambtenaar-geneesheer van 31 mei 2013 reeds afgelopen is.

Waar verzoekers bij hun verzoekschrift een medisch attest geschreven door dr. A.A. van 30 mei 2013 voegen, dient de Raad op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Verzoekers tonen voorts niet aan dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.14. Verzoekers voeren tevens aan dat de eventuele uitwijzing tot gevolg zou hebben dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, aangezien de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken.

De Raad wijst erop dat *in casu* de verzoekers niet op ernstige en concrete wijze betwisten of weerleggen dat een medische behandeling volgens de ambtenaar-geneesheer niet echt vereist is. Nu zij dit niet doen, verduidelijken zij niet welk belang zij hebben bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de aanwezigheid van medische zorgverstrekking in het land van herkomst en de schending van artikel 3 van het EVRM.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES